

SLOVENSKI NAROD.

ta baje vsak dan svetel, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvo „Slov. Narod“.

„Ein echt deutsches Unternehmen.“

„Neue freie Presse“

Človek je sirota! — Postavljen je v „dolino solz“, da se z nasprotujočimi močmi bori za svoj težavni obstanek, ter le malokomu so take okolnosti, da prevesla mirno in voljno dosojeni mu kos časa. Človeku, ki ima vseh petero čutov, treba se vojevati zoper navedene neskladnosti sveta, kaj še-le onim, ki ne vidijo božjega solnca ali ki nemajo daru jezika, ki so torej slepi ali nemi in morda celo gluhanemi. Človeško bitje s temi primanjkljivostmi vredno je toli večjega usmiljenja, toli večje podpore, ter spoznava se za občo dolžnost, da se posebno nedorasli gluhi in nemi v posebnih učilnicah izobrazijo toliko, da si na kak način služijo svoj kruh sami, ali da se jim vsaj samim očitati ni treba: zastonj ješ kruh svojega bližnjega!

O potrebnosti take podpore prepričani so zasobniki, kakor tudi zastopi posameznih dežel in njih zastopov. Na Kranjskem doslej nesmô imeli zavodov, kjer bi se izobraževala gluha in nema

deca, oddajale so se samo vsakoletne podpore, s katerimi smo pošiljali take nesrečnike večji del v — nemški Linc na Gorenjem Avstrijskem.

Vsak človek, a toliko več vsak gluhonem navezan je posebno v našem času na ožjo svojo dozdovino, to pa zato, ker je izobražencev skoro povsodi v izobilji in ker se vsled tega omikanci družih narodnostij dosledno odbijajo. Če je torej človeku, ki ni zavisen toliko od milosti in nemilosti družih ljudi, prisvojiti si pred vsem onega znanja, ki mu bode v življenji pred vsem potrebno, in ki bode njegovim rojakom v največjo korist, koliko bolj priučiti se je gluhemu ali nememu človeku jedino in samo onega, kar ga stori koristnega domovini svoje.

Slovenskemu ali ožje kranjskemu siromaku take vrste treba je torej, da si materni svoj jezik v učilišču primerno izobraži, ter da potem na njegovi podlagi pridobi še one spretnosti, s katerimi postane vsaj koristen član mej sorojaki. Tega doslej ni bilo, kajti kakor rečeno, naši gluhi in nemi pošiljali so se na nemška učilišča, ter nas skušnja uči, da z večine neso koristili našemu narodu nič, ampak da so se pokazale na njih večjidel le slabe strani.

Kedo pač ni videl po naših mestih in trgih onih slepih citrašev in pevcev, pa kdo ni slišal tudi njih priučenih jim nazorov? V nemškem učilišču izučeni seveda ne pojo in igrajo le nemških pesnij, marveč te uboge reve slovenske matere zaničujejo tudi svoj jezik, ter govore o njem, kakor o kakem narečju nižje vrste. Niso li take osebe vzlic svoje siromaščini narodu v kvar in pohujšanje?

Tako je bilo doslej, a ta hip snuje se jednak zavod tudi na Kranjskem — v Kočevskem mestu! Zakaj li ravno ondi, so li okolnosti najpripravnejše? Mi mislimo, da ne in sicer iz mnogih ozirov. Ti oziro so zdravstveni, gospodarski in slednjič vendarle tudi narodni.

Kočevsko mesto je na sebi dokaj čisto in meščani prizadevajo si, da bi mu dali vsaj prikupljivo vnanje lice, a nedostaje jim glavnega pogoja k stalnemu zdravemu stanju — dobre pitne vode. Povsod po Kranjskem dobiš vsako poletje mnogo gospode z juga in severa, da ti v prijetnem deželskem hladu dobi počitka, v Kočevji ne dobiš dru-

zega, nego potujoče agente ter pokedaj kakega prenapetega Germana, da si ogleda zanimivi ta „ostrov nemške omike in svobode.“ Zakaj pač ta osamelost? Ker je okolica jednolična, ker je ozračje neprijetno: pol leta neznosna vročina, pol leta škripajoč mrz.

Gospodarstveni oziri tudi neso za ta kraj. Kočevska zemlja je pusta in nerodovitna, prebivalcem treba je skoro ves živč kupovati izven svojega okraja; zato pa tudi očita dragina, katero povisuje še razvada, ki so jo prenesli s tujega.

Naštete okolščine so že take, da nikakor ne kaže, baš mesto Kočevsko izbrati si, kjer naj se zida zavod za gluhoneme, a ima še mnogo drugih okoliščin. Poleg ostalih omenimo samo Holzapfel-novo ustanovo, katere glavnica je že tako narastla, da bode skoro mogoče graditi gluhonemnico za vso Kranjsko v središču, v beli Ljubljani. Tu bi bilo za tak zavod naravno mesto. A Kočevci že dolgo časa postopajo v centrifugalnem zmislu, trdovratno se protivijo vsem težnjam svojih sodeželanov, hoteč napraviti iz svoje male pokrajine „deželo v deželi“. Separatizem skrajne vrste se jih je polotil, „monsieur Chauvin“ v nemški obliki gospodari sedaj „am Rinnefluss“ in je mnogo ljudi v Kranjskeji in izven nje, ki neprestano netijo in širijo ta separatizem.

Namen, zgraditi posebno gluhonemnico v Kočevji, je tudi le plod tacega separatizma in pomilovati moramo, da izredno odlične osebe, ki bi imele uplivati baš v spravljivem zmislu in gladiti nasprotstva, pospešujejo tako centrifugalno odmikanje, katero ni deželi v korist.

Pa kaj hočemo, ima ljudi, ki se za take pomisleke ne brigajo, katerim laška, da so člani dotičnega osnovalnega odbora in da „N. Fr. Presse“ njih namen hvalisa kot „echt deutsches Unternehmen“. To so menda za večino dotičnih gospodov bili nagibi, da so s svojo soudeležbo začeli pospeševati Kočevcev separatizem.

O razmerah v Bosni in Hercegovini

prinaša Dunajski „Vaterland“ pomenljiv dopis, iz katerega hočemo posneti glavne misli. Dopisnik pravi, da uprava v Bosni in Hercegovini ne mara, da se od nje dosti govori. Nenavadno je občutljiva za vsako sodbo, če ni brezpogojna hvala. Motijo se pa, če mislijo, da bode svet že mislil, da je vse v redu

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Osmo poglavje.

(Dalje.)

Jesen se je naglo umaknila zimi. Za vrnitev v Novi Jork se nikdo ni več zmenil, kot bi nikdo ne bil nikdar na to mislil. Henriku videlo se je, da mu ni dolgi čas. Skoro neprestano bil je s psom in pušo zunaj hiše in njegov zdravi život se je močno okreplil v tem delavnem življenji. Mabeli se nje velike nade glede na brata niso pomanjševale in nekdanji strah se jej ni z nova probujal, akoprav se je na lovu shajal časi s surovimi lovci iz Kanade in iz vzhodnih mest, ki so se po ondodnih loviščih kratkočasili. Vedno se je vračal z divjačino, ki je bila za nje gospodinjstvo jako imenitna. Neprestano je skrbel za vse, kar bi Mabeli ugajalo

ter jej življenje olajševalo; povsodi je kazal primerno previdnost in zdravo razsodnost, ki ga poprej nista posebno značili. Vse to je pričalo o velikem njegovem napredku, o možatem mišljenji in istiniti blagosrčnosti.

Pomanjkanje družbe bi Mabeli lahko bila najneprijetniša izkušnja njene usode. Oče in brat sta bila pogostoma in dolgo z doma in v okolici bilo je le malo ljudi, s katerimi bi občevala. Vender je v sedanjih razmerah nahajala vsega, kar jo je za ono izgubo obilnih vesel in družeb v ljudnatih mestih odškodovalo.

Otroka sta bila nje vedna spremljevalca. Alik ni mogel dolgo biti brez nje in ona viteška udanost, s katero se je na potovanji toliko odlikoval, obrnila se je nezmanjšana tudi na novem domu. Vedno jo je spremljeval ter jej pri delu pomagal in pod solnčnim njenim uplivom razvijale so se naglo najboljše lastnosti njegovega značaja. Tudi Murray je v radostnem uživanji priprostega veselja na kmetih iznebil se napačnega ukusa in hude trmoglavosti, ki sta iz prilizovanja in kvarnega upliva vetrastega življenja v veliki gostilni izvirala.

A bil je še neki drug izvor, iz katerega je Mabeli sladko in prijetno veselje pritekalo. Gojila je goreče in srečno prijateljstvo z zvesto in po duhu jej sorodno devotko. Kmalu se je prepričala, da je to občenje dosti boljše in blajše nego ono občenje s stoterimi mestnimi slučajnimi znankami, ki se brez premislika prijateljice imenujejo.

Neki dan je stala pri prednjem oknu svoje sobe ter je opazovala dečka, ki sta se zunaj igrala. Kar je zagledala močno kosmatega belega konjiča, ki je naglo h hiši dirjal. Na velikem neograjenem prostoru mej Vaughanovo hišo in cesto se je kaj lepo videla jahalka, ki je [negledé na narejeno pot kar prek brdovitih poljan jahala. Mabel jo je opazavala s srčnim zanimanjem in največjo radovednostjo. Bila je vitka, nežna devotka v lehi sivkasti obleki; nosila je slamnik, z zelenim trakom olupšan, in bolj svetle lasje so jej po vetru vihrali. Bila je res nova in slikovita prikazen. Jezdila je z neskrbno lehkostjo in ljubkostjo ter je konjiča z neko čarobno močjo vodila, kajti prišedši blizu hiše vrgla mu je vajete hipoma na vrat in ga je z jedno samo besedico ustavila; potem je skočila raz njega in na videz ni

v okupovanih provincijah, ako bodo preprečili one pritožbe. Birokratični aparat v Bosni in Hercegovini še sicer precej redno posluje, toda nema skoro nobenega upliva na mišljenje naroda. Avtoriteta bosenskih in hercegovinskih civilnih oblastev je kaj majhna in ne seže dalje, nego se blišče bajoneti. Red vzdržuje le vojaščina, brez nje bi se razrušilo nakrat vse, kar je umetno napravila birokracija. Okupovane provincije uživajo pod avstrijskim gospodstvom trojni blagoslov, namreč: mnogobrojno uradništvo, občutljivo povišanje davkov in neznansko pomnoženje židov. Napačno je bilo, da se je sploh uvela v Bosni takoj civilna uprava. Merodajni faktorji prezirali so popolnem nauke zgodovine poslednjih dvesto let. Zgodovina osvobojenja Ogerske in njenih južnih dežel dokazuje, da le vojaška oblast more hitro napraviti pravi državljanski red. Za Bosno in Hercegovino bila bi najboljša uprava vojaška, kakor je bila v Vojaški granici. Tako pa v Bosni vlada mnogobrojen okoren uradniški aparat. Uradniki so največ mladi ljudje brezkušen, kateri hočejo le hitro napredovati in brez truda si nagrabiti premoženja. Bosenski „eksil“ hočejo si dobro izkoristiti. Narod civilnih uradnikov ne spoštuje, ker so lakomni, podkupljivi in pristranski. Vlada si skuša z raznimi napravami in reformami pridobiti narod. Hitro gradi ceste, železnice, mostove itd., olepšuje mesta in sela. Serajevo, Mostar, Trebinje, Banjaluka, Brčka in druga mesta so se popolnem premenila in dobila evropski vnačaj. Snujejo se župnije, šole, bolnice in humanitetni zavodi. Zlasti srednje razrede si prizadeva vlada pridobiti s semenišči, internati, ustanovami itd., toda ne s posebnim uspehom, kakor kaže sledeči dogodek. Na stroške deželne vlade se je gojencem nekega zavoda napravila nova obleka. Učitelji je učencem pravil, da se za to dobroto imajo zahvaliti cesarju, kateremu morajo biti zategadelj zelo udani. Neki učenec mu je pa odgovoril, da obleke ni kupil cesar, ampak oče, ki mora velike davke plačevati.

Davčno vprašanje je najglavnejše v Bosni in Hercegovini. Novih neposrednih davkov Avstrija ni uvela, pač pa starih ni odpravila in pomanjšala, temveč jih še povečala. Davki se strogo iztrjujejo, zlasti tretjina (tretji del zemljiškega pridelka). Uvel se je tobačni in solni monopol, užitinski davek, kar pač neso vesele pridobitve nove vlade. O tem bi se lahko še marsikaj reklo. Ravno tako je mnogo opravičenih pritožb v cerkvenih zadevah. Birokracija je povsod jednaka. Židje se množijo v Bosni in Hercegovini kakor kobilice ali pa gobe po deževji. Dobro se jim godi v senci bajonetov. Kot zalagatelji, stavbeni podjetniki, gostilničarji, žganjarji, prekopovalci in mali trgovci steparijo in odirajo narod. Židje so prava nadloga okupovanih dežel.

Družbe sv. Cirila in Metoda

II. velika skupščina v Trstu dné 19. julija 1887. leta.

(Dalje)

Prvo napitnico izreče prvomestnik prof. Toma Zupan Nj. veličastvu nekako tako-le: „Nekateri dragih Slovencev, kar se nas je zbralo ob tem omizji, smo se do danes poznali pač po častitem imenu, ne pa še po obrazu. A jeden je, ki ga vsi poznamo, ne le po imenu, ampak po obrazu. To je

več nanj mislila. Konj jej je nekaj korakov sledil, potem glavo stresel, po zraku vohal, malo poskočil, potem se zopet ustavil in se mirno jel pasti.

Privzignivši nekaj krilo — dolgo ni bilo toliko, da bi jo pri hoji dokaj zaviralo — pridobljala je k vratim. Mudilo se jej blezo ni, kajti zagledavši otroka, obstala je vsa začudena; pripognivši se pogledkala je Henrikovega psa, s katerim sta se dečka igrala, ter je nekaj vprašala, na kar pa jej baje nista povoljno odgovarjala.

Mabel se je ravno pomišljevala, ali bi nenadni obiskovalki šla naproti ter jo sprejela; ker se brez navadnega tolčenja odpró duri in devotka nenapovedana ustopi z mnogimi listi in pismi, katere je hotela na mizo položiti ter zopet oditi. Ko pa je Mabel ugledala, obstala je, malo zarudela, potem pa je s priproste zaupnostjo osebe, ki ni nikdar imela povoda, dalje nego trenotek biti v zadregi, stopila naprej ter jej srečno roko stisnila.

„To je gospica Vaughanova,“ vskliknila je z neprisljnim začudenjem in veseljem. „Pa jaz nisem vedela, da ste prišli; še mislila nisem, da bi vi prišli. Jako me veseli, vas videti.“

naš cesar! Zadnja leta je namreč osobno obiskal vse pokrajine, kjer mu biva zvesti slovenski rod; videli so ga na lastne oči bivalci najrevnejše slovenske koč in ga tudi po zunanje spoznali, to je naš ljubljani cesar! In iz ust vsega Slovenstva je vskliknil takrat pesnik, milega vladarja nagovarjajoč: „Pozdravljen sredi naših trat, — Oj svetli car, oj mili car, — Pozdravljen nam stotisočkrat!“ — Mil nam je cesar Franc Josip in bodimo mu milemu hvaležni. Nikoli, kar diha slovenski rod ni dosegel tega, kar pod njega pravičnim žezlom; zato bodimo hvaležni! Pogledajmo v literaturo. Še ob času, ko so izhajali „Čebelce roji štirje“ se je boljšega slovenskega tiskom približilo le toliko, da je bilo moči prebrati vse jedno leto izdane knjige malo da ne tekom nekaterih dni. Ko smo potem večinomami hodili v šolo, kako malo se je še takrat slovenskega tiskalo! In danes! Danes ga ni, da bi mogel prečitati vse slovenske tiskovine jednega leta in ko bi bil v knjigi vsak čas „od zora do mraka, od mraka do dne.“ In prav ta hvaležnost povodom našega duševnega razvoja hoče biti poročila našo brezkraino zvestobo do svetlega, tako milega nam vladarja. Čast in veselje nam je danes bilo, zborovati ob Jadranskega morja obali. Na lastno oko smo se prepirali tu, kako stanovitne so obrežne skale tega morja, kedar udarja ob nje razljučeni morski val. A vender le s časoma odjenja ob teh morskih udarcih tudi skala našega morja. Če pa, častita gospoda, skuša udariti našemu cesarju nasprotni val ob našo slovensko zvestobo, takrat pa ostane ta zvestoba neumakljiva; ker „hrast se omaja in hrib — zvestoba Slovincu ne gane!“ In v to ime, v ime slovenske vselej lojalne zvestobe Vasj vabim, častiti, da napijemo prvo današnjo zdravico našemu dobrotnemu cesarju, kličeč mu trikratno slavo!

Vsa družba ustane ter naudušeno zakliče trikrat: „živio“, slava!“ — Stoloravnatelj je bil kučegazda g. Marka Polić, ki vse goste v gladki hrvaščini presrečno pozdravil ter napije vodstvu. Dalje naznani, naj se zbog reda pri njem oglasi k besedi, kdor je želi. Dr. Iv. Tavčar napije v naudušenih besedah narodnemu žensstvu, ki je v Trstu tak lep vzgled dalo ostalemu žensstvu po Slovenskem s tem, da je s svojo podružnico ustopilo v kolo mnogoštevilnih si bratov. V osobi Valenčičeve gospe, načelnice Tržaške ženske podružnice, naj so danes počastene vse vrle Slovenke ob sinji Adrijali! (Burno „živio!“). Poslanec Krsnik nazdravi gospej dr. Tavčerjevi in še drugim navzočim damam. Prvomestnica Vek. Valenčičeva in Justina Michelli-jeva zahvalita se v gladko tekoči slovenščini ter v izbornih besedah na napitnici. Ivan Hribar napije naši krasni domovini slovenski. Odzdravi v plamtečih besedah Vekoslav Spinčič v zvonki hrvaščini, čegar besede se sprejmo s ploskom in „živio“-klici. Ant. Žlogar prečita nekaj brzojavk ter se spominja „slovenskega oratarja“, tega prevažnega faktorja v našem narodnem gibanju. In ravno v sivem Gorotanu jel se čvrsto gibati slovenski kmetovalec; priča so navzočni zastopniki Beljaške podružnice. Zato vzdigne čašo na zdravje premarljivemu njenemu načelniku M. Vuti-ju in vsem koroškim rodoljubom. (Splošno odobravanje.) Dr. Tavčar poudarja neprecenljive zasluge slovenske duhovščine za narodno prebujo, torej napije

Mabel je toplo stiskala roko mladi devotki, kajti ne zunanost je bila kaj zanimiva in pridobljiva. Tudi se ni mogla ustavljati svoje radovednosti ter jo je vprašala po imenu. Mlada jahalka jej je odkritosrečno in kratko odgovorila: „Jaz sem Helena Gracija, hči duhovnikova, pismošča vaška, svojega očeta pomočnica (curate) in vašega očeta najstarejša znanka tem v kraji, pa tudi zdraviteljica, lahko pravim, če se vam ne bodem zdela preveč ošabna.“

Še mnogo drugih častnih in človekoljubnih naslovov si bi bila Helena lahko prisvajala z jednako pravico in resnico, akopram ne z jednako skromnostjo, kajti ta krasna cvetka samote je bila prava lilija v obširnih poljanah, kot so jej po pravici rekali; poznali in ljubili so jo nad dvajset kilometrov okrog in razna opravila, katera je kaj vestno opravljala, bila so zelo mnogobrojna ter so splošnemu blagostanju ugajala.

A Mabeli je zadostovalo, da je v njej izpoznala prijazno strežnico, ki je njenemu očetu stregla. Ljubezljivo jej je stiskala majhne ročice, ki so z zdravilnim balzomom ranjenega in bolnega očeta

njej. Dr. Marinko odzdravljajoč poudarja slogomaj posvetnim in duhovskim razumnostvom. Na slogoin vzajem povzdigne čašo. (Burno odobravanje, „živio!“) Prvomestnik še poprime besedo ter se spominja žal! zbolelega načelnika Tržaške moške podružnice Viktorja Dolenca, želeč mu ozdravljenja; dalje še predsedništvu Slovanske Čitalnice. — M. Vuti se zahvaljuje na napitnici ter v naudušenih besedah poudarja, da so njegovi somišljeniki pripravljeni še dalje neumorno delovati; a sami so preslabi, torej naj pomagajo bratje na okrog. („Živio!“) I. Plantan nazdravi učiteljem in pevcem, ki so z ubranim petjem jako prijetno zabavali vse goste. Bilo je še več drugih napitnic. Le prehitro je potekel čas, da se je bilo treba ločiti. Slovanska prijaznost in gostoljubnost je v tej zali dvorani slavila svoj dan. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. julija.

Mej 20. in 24. dnem septembra snide se državni zbor. Kako dolgo bode jeseni zboroval, se še ne vé. Razna ministerstva hitro sestavljajo državni proračun.

Češki poslanec dr. Fišera poročal je v Češki Skalici o svojem delovanju v državnem zboru. Obžaloval je, da so Čehi tako malo do sedaj dosegli. Njih pridobitve neso v nikakej razmeri z žrtvami češkega naroda za državo. Pojasnjeval je razmere v državnem zboru in dokazoval, da Čehi neso mogli več doseči. Poljaki so dosegli svojo avtonomijo pod drugo vlado. Pod Taaffejem pa neso dosti več dosegli, kakor Čehi. Nekateri priporočajo, da bi Čehi energičneje začeli postopati, toda posledica temu bi bila, da bi zgubili vse zaveznike. Ko bi desnica razpala, prišli bi levčarji na krmilo. Naposled je pa razkladal, da so Čehi vender nekoliko pridobili in našteval je te pridobitve.

Vnanje države.

V Bolgariji se še vedno nadejajo, da v kratkem pride Koburzan v Sofijo. Vladi prihajajo z dežele brzojavna vprašanja, kdaj da pride novi knez. Ministerstvo se boji kacih neredov, ako knez v kratkem ne pride in se je zategadelj obrnilo nanj, da naj pospeši svoj prihod. Princ bi, kakor se govori, rad ustregel bolgarski vladi in šel v Sofijo, toda ga drugi odgovarjajo. Naročil je že, da naj se mu pošljeta dve bolgarski uniformi iz Sofije, zanj in za njegovega pobočnika. Kalčeva odpotala je vlada v Carigradu, da bode skušal pregovoriti turške državnike, da bi Turčija potrdila novega kneza. Rusija pa močno odgovarja sultana, da naj ne potrdi volitve bolgarskega kneza, ker ga je volilo nezakonito sebranje. Kalčev bode torej težko kaj dosegel, kajti turški državniki se bodo pač rajši ozirali na Rusijo, nego pa na želje Sofijskih mogotcev. — Bolgarski emigranti v Carigradu prosili so novega ministra notranjih zadev, da bi se smeli vrniti v Bolgarijo. Dr. Stransky je takoj dovolil štirim emigrantom povrat, drugim ga bode pa še dovolil. Vse emigrante bode vlada pomilostila, kateri neso sodnijsko obsojeni.

Pri prihodnjih volitvah za srbsko skupščino morda liberalci in radikalci ne bodo več vzajemno postopali. Pri občinskih volitvah v Kragujevci se je že pokazalo nasprotje mej obema strankama. Sklenili sta bili kompromis, da bodo v skupščino volili liberalca Turakovića, za mestnega župana pa radikalca Vukovića. Liberalni volilci se pa za kompromis neso dosti brigali in izvoljen je županom liberalalec Nešković.

Francoski ministri so jako zgovorni. Sedaj, ko zbornica ne zboruje, pa iščejo družih priložno-

mazale ter mu zdravo hrano pripravljale, in s priprostimi besedami se jej je zahvalila za vso izkazano prijaznost in dobrotljivost. Večkrat je slišala, kako je oče hvalil zaslužno gospico Gracijeva, in tudi Henrik jo je pogostoma imenoval; a domišljevala si jo je kot staro sprideno žensko z veliko vrečo zdravilnih želišč, ki o svojej zvedenosti in spretnosti blebete, zato sedaj ni imela dovolj besed, da bi svoje prijetno iznenadenje izrazila.

Helena je od se zavračala vso hvalo in zahvalo. Nasvetovala je bila gospodu Vaughanu zoper izvinjenje samo jeden ponoček, ki se je res srečno ponesel; prijaznost starega gospoda pa jej je bila vselej v največje veselje, da je sem prihajala ter se o njegovem stanju prepirala. Potem je prosila oproščenja zaradi sedanje sitnosti rekoč, da je tekom poletja pogostoma se tukaj ustavljala ter liste odajala, ko je od poštne postaje skoro vsak dan v bližnjo naselbino jahala; ker sta bila pa gospoda Vaughan in Leroy le redkoma doma, ustopala je navadno v hišo ter liste na mizi puščala. Mabel, vsa radostna nje priproste srčnosti, jo je prosila, naj to le vedno stori brez vseh okolščin. Naposled

stij, da zagovarjajo vladno politiko. Vojni minister Ferron je pri vajah gojencev vojaške šole v St. Cyru v lepem govoru razkladal, koliko je republika, zlasti pa sedanja vlada, storila za vojsko. Že iz hvaležnosti, rekel je gojencem, morate biti republikani, ko bi že tako ne bili.

Nemška vlada je pomnožila garnizije ob francoske meji. Nemci se bojé, da bode mobilizovanje za poskušnjo v Franciji vzbudilo narodne strasti, ki bi utegnile prisiliti vlado, da začne vojno proti Nemcem. Nekoliko pa nemška vlada vojake tudi zategadelj pomnožuje v Alzaciji in Loreni, ker se boji kake ustaje. Odkar jo začela vlada energičneje germanizovati, je alzaško prebivalstvo močno razburjeno.

Abesinski kralj bi se nekda že rad pogodil z Italijani. Pripravljen je pustiti jim Massauo, ako se le odpovedo vsem sosednim krajem. Potem bi Italijani ne smeli si zopet prisvojiti Saatti, Vun, Dogali itd. Angleškega rezidenta v Adenu je Njeguš naprosil, da bi posredoval med njim in Italijani.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 26. julija. [Izv. dop.] „Dolenjski Sokol“ je imel včeraj svoj I. občni zbor. Prišlo je do 30 udov. Voditelj zbora gosp. Krajec predložil je zboru po lepem nagovoru društvena pravila ter določili so se doneski. Društvo ima poleg domačih izvršujočih in podpornih udov tudi zunanje izvršujoče in podporne ude. Za zunanje izvršujoče ude določil se je letni donesek 1 gld., za zunanje podporne ude 2 gld., oziroma 1 gld. na pol leta.

Na ta način se bode društvo skušalo razširiti čez vso dolenjsko stran.

V odbor so bili voljeni za starosto g. Rihard Dolenc, za podstarosto g. Fran Rozina, za odbornike gg: Ive Erhartič, vitez pl. Fichtena u, Alojzij Jenič, Nace Klinc in Anton Virant.

Veliko radost vzbudil je nandušen telegram g. V. Rohrmann-a iz Ljubljane in telegram bratskih nam Ljubljanskih Sokolov.

Društvo je torej pod dobrimi avspicijami stopilo mej svet in želja vseh naših rodoljubov je: Živel, rasel, razvijal se „Dolenjski Sokol“ našemu narodu v korist, Novemu mestu v čast, vsem Sokolom v ponos!

Iz Pulja 27. julija. (Rznoterosti.) V dopisu z dne 7. t. m. obljubili smo, da Vam hočemo poročati o raznih epizodah izza slavnostnih dnij. A takrat nismo bili mož — beseda, zakasneli smo se. 35 stopinj vročine je za nas tako ogromna sila, da smo se udali. Lenoba sicer ni nič kaj lepo svojstvo, a znebi se je, ako se moreš, ko je zrak tako težak, da te kar k tlom tišči in se ti zdi, da so vse življenske moči službo odpovedale. Nečemo sicer trditi, da bi vročina dajala lenobi „pravico do eksistence“, a „olajševalna okolščina“ je pa vendar — le! V tem zmislu se torej tudi mi sklicujemo na izredno letošnjo vročino in prosimo — mi lostne sodbe.

Povedati smo Vam hoteli o marsičem, a danes smuknemo mimo, ker — — — so že povedali drugi. Uloga „des hinkenden Boten“ menda ni posebno imenitna. Čisto molčati pa tudi nečemo, dobro naše srce nas sili, da govorimo. „Istria“ se nam sedaj zares smili; in to je gotovo krščansko — lepo od nas, če pomislite, da nas ta list od sedaj strašno pisano gleda; kaj gleda?, — niti videti

se je dala Helena pregovoriti, da se je usedla, in kmalu sta obe prav neprisiljeno mej seboj kramljali. Nadejati se je bilo, da se naglo dobro seznanita in z mejsebojno družbo osrčujeta.

Kar koli jo je Mabel o deželi ali o kraji poprašala, na vse jej je Helena brzo in razumno odgovarjala; nova prijateljca vedela jej je za vsako stvar v novih nje razmerah najboljše svetovati. Temu se ni čuditi, kajti Helena je bila v zabodu rojena ter je večino svojih mladih let v tej pokrajini preživela. Nje oče bil je pobožen duhovnik svete blagovesti ter jo je kot jedinega otroka precej v prvih letih pripeljal v ta kraj, kjer jo je popolnoma ločena od posvetnih predsodkov po lastnih nazorih o ženski ljubeznjivosti in skrbljivosti odgojeval.

„Kaj, vi ste že deset let gospodinja!“ vskliknila je Mabel vsa začudena, ko jej je Helena smehljaje povedala, da ima že toli dolge izkušnje. Potem je pristavila smije opazujoč sladki otroški obraz, ki je na videz nje besedam oporekal: „Nikdo ne bi veroval, da že toli let gospodinjite. Pa dobro, veste, jaz se čem k vam zatekati in dobrega sveta iskati v naših domačih stvareh in potrebah, pa tudi

nas ne more, na konec otič ne. In vender se nam smili! In temu je kriv ta nesrečni Dinko Vitezić! Mnogo ima mož na vesti. To je zli duh, ki moti dušni in telesni mir blagi, dobri, človekoljubni in lojalni — če ne verjamete pa vprašajte Tržaškega Bafacla — šinjoriji in nje Poreškemu glasilu. Tam, kjer si ga gospoda italijanska najmanj žele, vidiš ga prav gotovo. In mislite, da se ta Vitezić mogočnih gospodov kaj boji? Kaj še, predrzneš je, da mu ni para! Kako lepo so vse zasnovali gospoda takrat, ko je cesar prišel v Pulj! V svoji goreči skrbi za čast in dobro ime domovine in države hoteli so zakriti grdi madež slovanskega barbarstva in pokazati Nj. veličastvu Istro v italijansko-kulturnem sijaji; predstaviti so hoteli deputacije one Hohenlohe-jeve legije, ki bode v prihodnji vojni rešila Habsburško dinastijo, drobeč italijanske butice. Kak ugled bi si pridobili nekateri gospodje! In še celo „Indipendente“ bi jim ne zameril, ker bi vedel, da je vse le „za špas“. Novopečena italijanska lojalnost ima namreč neko posebno lastnost — nekaj sport je; pod drobnogled ne sme. Od daleč jo že smeš pogledati, od blizu pa ne; potipati pa celo ne, razpade ti v roki. Bilo je torej prav lepo zaosnovano in vender se je — pokazilo.

Pride namreč kar cela vrsta deputacij, ki razrušijo hkratu vso zunanjo, tako lepo, umetno postavljeno italijansko navlako in pokažejo vladarju Istro v vsej slovanskej golosti. Kaj pravite Vi k temu? In veste, kdo je pripeljal vse te deputacije? Tisti nesrečni Vitezić! Najhujše pa še le pride. Ker so se deputacije predstavljale po okrajih ne glede na narodnost, se je nekaterim italijanskim deputacijam prigodila huda nesreča, da jih je predstavil — Vitezić. In kako? Hrvatski! To je pa bilo že preveč! Jedni italijanski deputaciji se je prigodila posebna nezgoda. Da ni bilo Viteziča niti predstavljena ne bi bila. Vitezić jo je rešil iz zadrege. Od tacega barbara pustiti se rešiti, to je pa že skrajno za vsako blago italijansko dušo.

Potem pa se ne smete čuditi, da so gospoda na predrzneža silno razjarjeni. Kdo bi tudi ne bil! „Istria“ je kar iz sebe. Cel mesec sem se jezi v člankih, dolgih, kakor morska kača; proti koncu vsacega dopisa nam pa redno pripoveduje, da je Vitezić napravil fijaško. „Istria“ naj nam ne zameri, a nam se stvar čudna zdi. Kako se mora kdo celi mesec za to jeziti, ker je napravil fijaško — kdo drugi. To je protislovje, ki pa se more odpustiti z ozirom na oslabele dušno stanje. Poreškega glasila se je zadnje čase odločno na slabo obrnilo; to že ni več nervoznost, to je že vse kaj drugega. Je li kaj prostora na Studenci?

In zato smo rekli, da se nam „Istria“ res smili; mi pomilujemo častiti nasprotnici prav od srca.

Tudi Pulj si pridobiva počasi svojstva svetovnega mesta — zločine in samomore.

Nedavno našli so jedno prvih Puljskih krasotic ostrupljeno v stanovanji njenega ljubčka, poročnika mornarice iz čislane madjarske rodbine. Njo so peljali na pokopališče, njega pa v bolnico.

Dve deklici sta sklenili skupno umreti; pripečila se jima je jednaka nesreča, ker nesta pomislili, da z ognjem ni, da bi se človek šalil. Ljubezen je hud ogenj. Jedna je res ostala v valovji, a druga se je premislila in lepo zopet skobacala na suho.

v zdravilstvu in v resnih znanostih. Če vam je ljubo, predno odidete, ker Helena se je za odhod pripravljala, „pojdite z menoj v kuhinjo, ter mi povejte, ali se je kruh z meliso že dovelj vzdignil, da bi ga lahko v ponev djala?“

In z radostnim smehljanjem je Helena vsprejela povabilo, ter šla v kuhinjo; in res po njenih namigljajih se je kruh še bolje ponesel.

Potem se je poslovila. Na prvi klic svoje gospodinje je konjiček kot majhen pes radostno priskakal. „Kaj češ malo pohajati!“ rekla je Helena Murrayu, ki je blizu stal, ter gibanje živali opazoval.

Pogumni deček odgovoril jej je precej pritrdivši. Hipoma ga je živa devotka posadila na sedlo ter se smijala njegovemu veselju in učenega konjiča v velikem kolobaru krog vodila. Naposled mu je pomagala raz konja, pognala se na njegovo mesto, pomignila z roko Mabeli, ki jo je v vratih opazovala, ter je prek poljan v nasprotno mer odirkala.

Trenotek pozneje prišel je Henrik prek mosta iz goščave ob reki, ter je našel Mabel še v

Jedna gospodičina iz jako bogate rodbine, a že v oni dobi, ko človek že lahko pameten postane, nosila je skoro 20 let gorje v svojem srci, sedaj pa je tudi ona šla iskat tolažbe v morje.

Pred dvema dnevoma je zapustila mlada deklica stanovanje na vse zgodaj in bosa, hoteč se znebiti življenja, ker se jej je ljubček odlikoval po svojej nezvestobi, a bratje njeni so stvar pravočasno zapazili in jo dohiteli uprav na obrežji. Peljali so jo domov in tam je, upamo, oče govoril svojo moško, izdatno besedo.

Zelezniškega restavraterja, ki je vajenca svojega ustmrtil, obsodili so na sedem let ječe. Pravijo celo, da je bil vajenec njega nezakonski sin.

Vidite, da tudi imamo svojo škandalno kroniko. C—t—č.

Domače stvari.

— (Na Vrhnikih) bode prihodnjo nedeljo dne 31. t. m. popoldne ob 4. uri v Čitalnici volilni shod v zadevi predstoječe deželno-zborske volitve. Gosp. Kraigher, ki je bil v Postojini kandidatom proglašen se bode v ta dan gg. volilcem Vrhniškim predstavil.

— (V Loži) bode volilni shod v nedeljo dne 7. avgusta. Dan in kraj zborovanju naznani se pozneje.

— (Naš rojak g. Janko Pajk,) profesor na drugi nemški državni gimnaziji v Brnu. bil je dne 26. t. m. na vseučilišču Dunajskem promoviran doktorjem modroslovja.

— (Znani profesor Nedved) premeščen je na gimnazijo v Jiglavi na Moravskem.

— (Českich gostov oglasilo se je) danes zopet 73, torej je doslej prijavljenih že 165. Praški odbor, boječ se, da bi število izletnikov ne narastlo preveč, ne sprejema novih prijav dalje, ko do 28. t. m. — Izleta na Slovensko udeleži se cvet češkega razumnštva in zato smo prepričani, da bode imel znamenite posledice v mejsebojnem občevanji obeh na skrajni zapad potisnjenih slovanskih narodov.

— (Nova jezikovna naredba) straši po nekaterih nemških listih à la Tagespost, ki svoje čitatelje radi pitajo z izmišljenimi novicami. „Fremdenblatt“ piše, da je vest o novi jezikovni naredbi proizvod velike vročine.

— (Na gimnaziji v Celji) bilo je preteklo šolsko leto 319 dijakov, mej njimi 186 Slovencev, 122 Nemcev, 8 Hrvatov in Srbov, 2 Italijana, 1 Madžar. Odličnjakov bilo 21, prvi red dobilo je 253 dijakov.

— (Iz Zagreba) 28. julija: Danes je bila dopolnilna volitev za deželni zbor v trdnjavi Ivanič, katero je doslej Gržanič zastopal. Izvoljen je bil pristaš „narodne stranke“ dr. Lud. Schwarz, odvetniški kandidat. Ta poslanec bode prvi žid v deželnem zboru hrvatskem.

— („Goriški Sokol“) imel je dne 24. t. m. ob 4. uri popoldne svoj prvi občni zbor, na katerem je bil starosto izvoljen g. mejni grof Anton Obizzi. Podstarosto izvoljen je g. Karol Prinčič, tajnikom g. Habé, blagajnikom g. Anton Fon, odbornika pa gg. Kopač, Jeras in Pogačnik. V razsodišče so izbrani gg. dr. A. Gregorčič, Julij pl. Kleimayr in N. Drufa, za pregledovalce računov pa gg. A. Jeglič, Likar in Poveraj.

vratih; Helena se je še malo videla, če prav je polagoma v daljavi izginjevala.

„Zdi se mi,“ rekel je, „da te je obiskal majhni puščavni duh. To je tretjikrat, da prihajam ravno o pravem času, da jo vidim odhajati. Še nikdar je nisem videl v obraz, akopram oče toli prijazno o njej govori, da pač popolnoma duh ne more biti.“

„Henrik,“ rekla je Mabel z nandušenostjo, je „najljubeznjivša stvarica na svetu.“

„Kaj takega sem slutil,“ odvrnil je Henrik, „a to je tudi vse. Vedno jo vidim jahati kakor sedaj, da kodre za njo vihrajo. Skoro bi mislil, da me vidi priti, ter se hipoma pobere.“

„Biva tam le v hiši, kjer se iz dimnika kadi,“ rekla je Mabel. „Medve sva že najboljši prijateljci, obljubila sem jej, pohod jej vrniti. Ti me moraš spremljati.“

Henrik je to rad storil. Ko je preteklo nekaj časa in se je prijateljstvo mej rodovinama zmeraj bolj utrdilo, podoba je bila, da se imajo Mabeline besede in njegova slutnja o novi prijateljici popolnoma potrditi. (Dalje prih.)

— (Iz Borovnice) 28. julija. Jakob Debevec vlg. Srednji Jakec je ustrelil je včeraj planinskega orla, kateri meri z raztegnenimi peruti dva metra. Planinski orel (Steinadler) biva od Borovnice jedno uro v „Peklu“, a je nemogoče do nje govega gnezda priti. Vidita se še dva orla plavati po zraku in mislim, da počasi bo Jakec spraval tudi ona dva na oni svet, kajti on je lovec, da malo taci. Ne boji se nevarnosti ter je muhast in le on ve za strijca (medveda), kje prebiva.

— (Vabilo k ljudski veselici), katero priredi prostovoljna požarna bramba na Bledu v dan 31. julija 1887 na veselici prostoru. Čisti dohodek namenjen je zakladu požarne brambe. — Spored. Dopoludne: Ob 10. uri svečana maša v farni cerkvi na Bledu; ob 12. uri skupni obed v gostilnici gospoda Jakoba Peternela v Zagoricih. Popoludne: Od 4. do 5. ure promenadni koncert; ob 5. uri tombola; ob 7. uri plesalni venček na veselici prostoru. — Dobitke za tombolo, koji se bodo hvaležno vsprejemali, prosi se, upošiljati občinskemu uradu Bleškemu od 9. do 12. ure dopoludne in od 3. do 6. ure popoludne. Ob neugodnem vremenu bode veselica odložena. K mnogobrojni udeležbi vabi najudaneje odbor.

— (Na Črešnjevci) pri Slovenski Bistrici nastala je kužna bolezen, črm ali vranični prisad, mej živino. Več ljudi, ki so jeli zaklanega vola meso, je zbolelo, nekaj jih je celo umrlo. Somenj v Slov. Bistrici je odložen.

— (V kamniškem okraji) se bodo stalno ali začasno namestile sledeče učiteljske službe: 1. Na dvorazrednici v Dobu nadučiteljska služba s 500 gld. letne plače, 50 gld. opravilnine in s prostim stanovanjem. 2. Na istej šoli druga učiteljska služba s 400 gld. letne plače in z jedno sobo za stanovanje (za učiteljico ali tudi za učitelja). 3. Na deklishej šoli v Kamniku služba učiteljice s 450 gld. letne plače. Prošnje naj se pošiljajo po postavnej poti do dne 15. avgusta na c. kr. okrajni šolski svet v Kamniku.

— (Živinozdravnika) mesto razpisano je v Šmariji. Plača iz okrajne blagajnice 240 gld., trg plačuje za ogledovanje mesa 24 gld. na leto, za vsak semenj pa 3 gld.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 29. julija. Cassagnac se dosledno brani, dati poslancu Paur-u zadoščenje, predno slednji ne objavi imen generalov in članov desnice, katere je po krivem opravljal. Več listov javlja, da je general Boulanger Ferry-ju poslal svoji priči.

Sofija 28. julija. Razne osebe ki so z vlado v zvezi, kakor tudi bolgarski časopisi zagotavljajo, da se je princ Koburški za trdno odločil in da v kratkem pride v Sofijo.

Dunaj 28. julija. Dvorski svetnik pri najvišjem sodišči, J. Lienbacher, stalno umirovljen.

Dunaj 28. julija. „Politische Corresp.“ ima dopis iz Rima, da je kralj potrdil zakon, da se za Afriko sestavi poseben vojaški voj. Ta voj bode sestavljen iz dveh pešpolkov (lovcev po 3 batalijone s 4 kompanijami), eskadrona konjice, jedne topničarske brigade s 4 kompanijami in jedne ženijske, jedne sanitetne, jedne provijantne kompanije. Ta voj opravljal bode navadno službo v Afriki, za večje podjetje proti Abisiniji bi se pa posebej sestavil še večji voj.

Rim 28. julija. Pri otvorenji ljudske kuhinje, v kateri se jedi brezplačno delé, bili so veliki izgedi. 4000 osob hotelo je prodreti v kuhinjo. Nastala je grozna zmešnjava in gneča, v katerej je bil jeden otrok udušen, veliko osob pa težko ranjenih. Vojaki so morali z golim orožjem napraviti red. — Veliko razburjenost prouzročilo je ravnanje grobokopov, ki so trupla za kolero umrlih, namesto da bi je v noči pokopavali, v neki lopi skladali, potem pa kupoma vozili na pokopališče. Da ni policija grobokopov zaprla, bilo bi jih razjarjeno prebivalstvo hudo kaznovalo.

Razne vesti.

* (V Pjatigorsku) v Kavkazu razkrili so dne 27. t. m. spomenik slavnemu pesniku M. Lermontovu. Pjatigorsk je namreč „kraj nesrečnega

imeni“, kjer je genialni Lermontov dne 27. julija 1841 v dvoboju izdihnil svojo dušo.

* (Čudo časnikarstva.) Povodom petdesetletnice kraljice Viktorije izdale so „Daily News“ posebno slavnostno številko, ki je imela 16, mesto navadnih 8 strani. List imel je 128 predelov, od teh zavzeli so oglašni in inserati 61 1/2 predela, ostali prostor bil je odločen samo za popis jubileja. Ves list broji je 1.600.000 črk, 288.000 besed in 32 000 vrst. Črke, ki so se rabile za to številko, imele so vkupe 2664 funtov. Posamičen črkostavec potreboval bi 1620 ur, da bi sestavil tako izredno številko.

Razširjeno zdravilo. Množeca se naročila na Moll-ovo „Francosko žganje“ dokazujejo o uspešnej uporabi tega sredstva proti protinu, trganju in vsem boleznim vsled prehlada. Steklenica 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 10 (19-5)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-92)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Zahvala.

Povodom ustanovitve „Dolenjskega Sokola“ poslal nam je g. Ivan Plantan, c. kr. notar v Zatičini, kot podpornino obligacijo za 50 gld., g. V. N. Rohman, trgovec v Ljubljani, 25 gld., in g. Miroslav Soos, trgovec v Ljubljani, 10 gld. Podpisani odbor izreka tem potom vsem tem podpornikom iskreno zahvalo.
Rudolfovo, dne 28. julija 1887.

Ivo Erhartič,
tajnik.

Fran Rozina,
podstarosta.

Zahvala.

Preč. gospod Ivan Demšar, župnik v Šentvidu, blagovolil je tukajšnji šolski mladini podariti 120 izvodov knjižice „Angelček“. Za ta veledušni dar usoja si preč. gospodu v imenu šolske mladine izrekati najtoplejšo zahvalo
krajni šolski svet v Šentvidu na Vipavskem,
dne 27. julija 1887.

A. Uršič,
predsednik.

Dragotin Česnik,
vodja šole.

Loterijske srečke 27. julija.

V Brnu: 32, 39, 15, 69, 19.

Tujci:

28. julija.

Pri **Mornu**: Morgenstern iz Brrolina. — Budniger iz Monakovega. — Schmidt iz Mavskega. — Sabathil iz Saze. — Tonhauser iz Mostara. — Nosan iz Idrije. — Nosan iz Vipave. — Blahna iz Ribnice. — vitez Baldini iz Trsta. — Ciota z Reke.

Pri **bavarskem dvoru**: Steinmann iz Nove vasi. — Schurda in Prage
Pri **avstrijskem cesarju**: Schuler iz Maribora. — Gabrieli iz Gradišča. — Grašič iz Pičana. — Pajnic, Molnar iz Pleše.
Pri **južnem kolodvoru**: Laidmaier z Dunaja. — Martinschek iz Trsta. — Skarpa iz Pazina. — Klan iz Pulja.

Umrlji so v Ljubljani:

28. julija: Anton Lipovš, stolarjev sin 15 mesecev, Streliške ulice št. 3, za božjastjo. — Marija Čepelnik, čevljarjev sin, 2 leti, Zabjak št. 6, za vnetjem jeter. — Angela Rozina, delavčeva hči, 3 mes., Ulice na Grad št. 7, za božjastjo.

V deželnej bolnici:

25. julija: Josip Steblaj, delavec, 57 let, za spridenjem jeter.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mru.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. julija.	7. zjutraj	738.42 mm.	22.4° C	brev.	jas.	
	9. pop.	737.85 mm.	29.7° C	z. svz.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	733.30 mm.	20.2° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura 24.1°, za 4-5° nad normalom.

Denar,

ki se more vrniti v majhnih mesečnih obrokih, rečno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več dobé na posodo kavalirji, častniki, industrijci, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec.

Dunajska borza

dne 29. julija t. l.

Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.40	gld. 81.45
Srebrna renta	82.80	82.8
Zlata renta	112.60	112.65
5% marena renta	96.50	96.55
Akcije narodne banke	882—	882—
Kreditne akcije	282.75	282.30
London	125.55	125.50
Srebro	—	—
Napol.	9.95 1/2	9.95 1/2
C. kr. cekini	5.93	5.92
Nemške marke	61.62	61.60
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 129	gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	162
Ogerska zlata renta 4%	101	10
Ogerska papirna renta 5%	87	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld. 119	—
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld. 178	50
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	106
Tramway-drust. velj. 170 gld. a. v.	227	25

Slavnemu občinstvu uljudno naznanjam, da se bom s svojim obrtom konec tega meseca preselil
v Kolodvorske ulice
(Stadt Laibach)
in prosim, da me tudi tam počasti z obilim naročilom.
Anton Košir,
(532-1) sedlar in torbar.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani cen.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodeba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Penarejeni bankovei. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični nevezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naroče skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79-37)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,
Kongresni trg, Gledališka stolba.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-133)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.